

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ΄ ΛΟΥΚΑ (Λουκ. ιη΄ 18-27)
25 Νοεμβρίου 2018

Άνιχνευτής τοῦ ούρανοῦ καὶ νοσταλγὸς τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου ἐμφανίζεται, ἀδελφοί μου, ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου. Πλησιάζει τὸν Ἰησοῦν, γιὰ νὰ ζητήσει τὴν συμβουλὴ Του «ἴνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσῃ». Καὶ ὁ μεγάλος Διδάσκαλος τοῦ θύμισε τὶς ἐντολὲς τοῦ δεκαλόγου ποὺ μιλᾶνε γιὰ τὸ σεβασμὸ τῆς τιμῆς, τῆς ζωῆς, τῆς περιουσίας, τὰ καθήκοντα γιὰ τοὺς γονεῖς. Τοῦ ἔδειξε τὸ σωστὸ δρόμο ποὺ ὀδηγεῖ στὴν ἡθικὴ τελειότητα. Άλλὰ ὅταν ὁ πλούσιος εἶπε πὼς «ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου», ὁ Κύριος τοῦ ἀπάντησε «ἔτι ἔν σοι λείπει». Ὅσο καὶ ἂν νόμιζε πὼς κατέχει τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ, δὲν ἦταν ἔτσι. 'Υστεροῦσε τελικὰ στὴν πινευματική του ζωή, ἀλλὰ δὲν τὸ καταλάβαινε.

Εἶναι δύσκολο νὰ ἀπαντήσει κανεὶς στὸ ἑρώτημα «πόσες εἶναι ὁ στιγμὲς τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ καταφέρνει νὰ ζεῖ μὲ πλήρη αὐτοσυνειδησία», ὅταν τὶς περισσότερες ὥρες του τὶς περνᾶ χωρὶς καλά-καλὰ νὰ τὶς νοιώσει, νὰ τὶς ζεῖ. Βέβαια αὐτὸ συνέβαινε πάντα μὲ τὸν ἄνθρωπο, ἀλλὰ σήμερα μὲ τὸ κυνηγητὸ τῆς βιοπάλης καὶ τοῦ ἄγχους, μὲ τὴν πραγματικὴ ἡ ψεύτικη αὕξηση τῶν ἀναγκῶν, ἐλάχιστος ἀπομένει χρόνος γιὰ τὰ μεγάλα καὶ οὐσιαστικὰ ἑρωτήματα «τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;».

Σήμερα οἱ κοινωνικὲς ὑποχρεώσεις καὶ αὔριο οἱ ἐπαγγελματικὲς ἔρχονται νὰ ὑποτάξουν καὶ νὰ στραγγαλίσουν τὴν ἐλευθερία τῆς ἀνθρώπινης καρδιᾶς.

Κάποτε ὅμως αὐτὴ ἡ σκλαβωμένη ψυχὴ μέσα ἀπὸ ποικίλα γεγονότα τῆς ζωῆς βρίσκει τὸ θάρρος νὰ τοποθετηθεῖ μπρὸς στὸ μεγάλο ἑρώτημα «Τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω». Ασφαλῶς ὁ νέος της περικοπῆς θὰ εἶχε πολλὰ πράγματα καταφέρει μέχρι τότε στὴ ζωή του. Φαίνεται ὅμως πὼς ὅλα αὐτὰ δὲν τὸν ἰκανοποιοῦσαν, δὲν γέμιζαν τὴν ψυχὴ του, δὲν τοῦ ἔδιναν τὴν πληροφορία ὅτι ὅλα πήγαιναν καλά. Αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ ἀνησυχία εἶναι ἡ ἀσίγαστη ἐπιθυμία τῆς ψυχῆς, ποὺ θέλει νὰ βάλει τὸν ἄνθρωπο στὸν δρόμο τῆς αἰώνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ξέρει πὼς ὅλες οἱ ἀνθρώπινες δραστηριότητες δὲν ἔχουν καμμία ἀξία, ἀν δὲν συντονίζονται στὴ συχνότητα τῆς αἰώνιότητος. Γιατί μόνον αὐτὴ ἀξιοποιεῖ τὸν ἄνθρωπο καὶ τὰ ἐπιτεύγματά του. Θὰ ἀντεχε ἄραγὲ ὁ ἄνθρωπος τὴ ζωὴ στὴ γῆ χωρὶς νὰ νοηματίζεται μὲ ὅ,τι προφέρει ὁ κόσμος τῆς ψυχῆς του;

Τοῦτο τὸ ἑρώτημα πρέπει πολὺ συχνὰ νὰ θέτει ὁ ἄνθρωπος στὸν ἑαυτό του. Νὰ ρωτάει μὲ εἰλικρίνεια «τί ἔκανα, γιὰ νὰ κερδίσω τὴν ἀθανασία;», διότι αὐτὸ θὰ τὸν βοηθήσει νὰ ἀξιολογήσει τὰ ἔργα του μέχρι σήμερα. Θὰ μετρήσει τὶς σκέψεις του μὲ τὴν αἰώνια λογική, θὰ ζυγίσει τὰ ἔργα του στὴ ζυγαριὰ τῶν αἰώνιων ἀξιῶν καὶ θὰ καλλιεργήσει τὸν πόθο γιὰ τὴν

κατάκτηση τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

Λυπημένο εῖδαν οἱ μαθητὲς τὸν πλούσιο νέον νὰ φεύγει μέσα στὸ σύνυνεφο τῆς δυσκολίας γιὰ σωτηρία, καθὼς ὁ Θεάνθρωπος τὴν ἀνέπτυξε καὶ τὴν στήριξε πάνω στὴ θυσία. Θὰ ἔλεγε κανεὶς πῶς καὶ οἱ μαθητὲς ποὺ τόσο κοντὰ ζοῦσαν μὲ τὸν Ἰησοῦν, εἶχαν ἀπελπιστεῖ. Γι' αὐτὸ ρωτοῦν τὸν Διδάσκαλο «τὶς δύναται σωθῆναι;». Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ Κυρίου «τὰ ἀδύνατα παρ'» ἀνθρώποις δυνατὰ παρὰ τῷ Θεῷ ἐστὶν», ἀναπτερώνει τὸν ἄνθρωπο καὶ τοῦ προσφέρει τὴν βεβαιότητα γιὰ τὴν νίκη καὶ τὴν κατάκτηση τῆς σωτηρίας. Ὅτι γιὰ τὸν ἄνθρωπο εἶναι ἀφάνταστα δύσκολο ἡ ἀκατόρθωτο γιὰ τὸν Κύριο εἶναι μηδαμινό, γιατί Ἔκεῖνος θέλει τὴ σωτηρία μας. Μένει σὲ μᾶς νὰ ἀσκήσουμε βία στὸν ἑαυτό μας γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό. Άπὸ τὴν στιγμὴ ποὺ ἀναγνωρίζουμε τὶς ἐλλείψεις καὶ τὶς ἀστοχίες μας, γίνεται τὸ ξεκίνημα τῆς νίκης. Ἀν πιστεύουμε ὅτι ὑστεροῦμε ἔναντι τοῦ Θεοῦ, τότε ἡ ἀγιότης δὲν εἶναι μακριά. Ἀν τὴν ὑπόδειξη τοῦ Κυρίου μας «δεῦρο ἀκολούθει μοι» δὲν τὴν δεχθοῦμε, ὅπως ἔκανε ὁ πλούσιος νέος του εὐαγγελίου, τότε δὲν θὰ μᾶς εἶναι εὔκολο νὰ λέμε «πάντα ἵσχυω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι με Χριστῷ» (Φιλιπ. 4-13). Καὶ ὅταν κανεὶς ἀκολουθεῖ Ἔκεῖνον, ἐμπιστεύεται τὸν ἑαυτό του σὲ Ἔκεῖνον, δὲν ρωτάει πλέον πῶς θὰ κερδίσει τὴν αἰώνιον ζωήν, γιατί ὁ Χριστὸς εἶναι παρὼν καὶ εὐλογεῖ.

Ο πλούσιος νέος τῆς παραβολῆς ἥταν ἐλεύθερος ἀπὸ μεγάλες ἀμαρτίες. Τὸν ἐμπόδιζαν στὴν πινευματική του ἄνοδο καὶ τελειότητα τὰ πλούτη του καὶ ἡ προσκόλλησή του σὲ αὐτά. Ἔδινε μεγαλύτερη ἀξία στὰ ὑλικὰ ἀγαθά, τὰ πρόσκαιρα, παρὰ στὸν αἰώνιο Θεό. Ἡ ὑπέρμετρη ἀγάπη του πρὸς τὰ ὑλικὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κτήματα, τοῦ στέρησε τὴν ἡθικὴ τελειότητα καὶ τὸν ἀπεμάκρυνε ἀπὸ τὸν Θεό. «Δυσκόλως γὰρ οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ».

Ἄδελφοί μου, ἡ Ἐκκλησία δὲν δικαιώνει οὕτε τὸν πλοῦτο οὕτε τὴν φτώχεια. Οὕτε πτωχὸς θὰ κληρονομήσει τὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἐπειδὴ εἶναι πτωχός, οὕτε πλούσιος θὰ τὴν χάσει, ἐπειδὴ εἶναι πλούσιος. Ἡ Χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀπαλάσσει τὸν πρῶτο ἀπὸ τὴν ἀπόγνωση καὶ τὸν δεύτερο ἀπὸ τὴν φυλαργυρία, ὅπότε ἀπολαμβάνουν τὶς δωρεὲς τοῦ Θεοῦ καὶ πλούσιοι καὶ πτωχοί, ἀν τὶς θέλουν. Γένοιτο.

[dkpdf-button]